

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 213/2017
27.07.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ..., као правног следбеника „ББ“ ..., кога заступа пуномоћник Срђан Сикимић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Влада Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради утврђења ништавости и побијања правних радњи дужника, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1350/15 од 23.11.2016. године, донео је у седници већа одржаној дана 27.07.2017. године следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1350/15 од 23.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2879/11 од 23.02.2015. године, у ставу I изреке одбијен је примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да Уговор о купопродаји непокретности закључен дана 10.11.2006. године између „ВВ“, ... у стечају и тужене оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов ... од 10.11.2006. године нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирeње новчаног потраживања према „ВВ“, ... у стечају, по решењу Општинског суда у Новом Саду бр. И 704/01 од 05.04.2001. године, те да се обавезе „ВВ“, ... у стечају и тужена да признају и трпе да тужилац може наведено потраживање намирити продајом непокретности - пословне зграде у ... у ... бр. ..., површине 2787 м2, спратности приземље са два спрата, саграђена на парцели бр. ... са правом коришћења земљишта под објектом и земљишта за редовну употребу објекта које чине парцеле бр. ..., површине 14а и 27 м2, све уписано у лист непокретности бр. ... КО Ставом II изреке одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је Уговор о купопродаји непокретности – пословна зграда у ... у ... бр. ..., површине 2787 м2, спратности приземље са два спрата, саграђена на парц. бр. ..., са правом коришћења земљишта под објектом и земљишта за редовну употребу објекта које чине парцеле бр. ... површине 14 а и 27 м2, све уписано у лист непокретности бр. ... КО ..., закључен дана 10.11.2006. године између ВВ ... у стечају и тужене, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов ... од 10.11.2006. године,

ништав. Ставом III изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка накнади износ од 730.800,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1350/15 од 23.11.2016. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Новом Саду П 2879/11 од 23.02.2015. године.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1350/15 од 23.11.2016. године, тужилац је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове је опредељено тражио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број“125/04 и 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број“ („Службени гласник РС“ бр.72/11- ступио на снагу 01.02.2012. године) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9 Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Приликом доношења побијане пресуде нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на које се неосновано тужилац у ревизији позива. Насупрот ревизијским наводима побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати јер су у истој наведени јасни разлози о битним чињеницама који нису у противречности са стањем у списима. Поред наведеног тужилац није у жалби истицао повреду одредбе члана 12. Закона о парничном поступку, па другостепени суд стога није могао учинити ову битну повреду поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац као правни следбеник ликвидираних предузећа „ББ“ у поступку допунске ликвидације из ..., има новчано потраживање према „ВВ“ у стечају које је обезбеђено заложним правом уписаном у лист непокретности бр. ... КО ..., као пословни објекат у ... бр. ... у ..., површине 2.750 м2 саграђен на парцели бр. ..., власништво „ВВ“ у стечају из Над „ВВ“ стечајни поступак је покренут 10.10.2001. године и предузећу „ББ“ је признат статус стечајног повериоца али не и разлучног. У стечајном поступку је продата наведена непокретност са заснованим заложним правом, туженој Републици Србији. Спорним Уговором о купопродаји непокретности овереним пред Другим општинским судом у Београду Ов ... од 10.11.2006. године непокретност је продата по цени од 3.024.962,00 евра, с тим што је уговорена обавеза Републике Србије да обезбеди средства у висини купопродајне цене на терет буџета за 2006. годину, те да се из тих средстава намири потраживање повериоца који има уписану хипотеку на овој непокретности уколико у стечајном поступку оствари разлучно право до висине утврђеног потраживања највише до износа купопродајне цене, а у супротном да се изврши компензација износа цене са противпотраживањем које Република Србија има као поверилац првог исплатног реда према ВВ, као стечајном дужнику. Из решења о главној деоби стечајне масе Трговинског суда у Новом Саду Ст 3680/2001 од 02.04.2007. године утврђено је да је одређена главна деоба стечајне масе дужника „ВВ“ у стечају из

..., а све према нацрту за главну деобу стечајне масе од 13.02.20007. године као и да је одбијен приговор повериоца „ББ“ на Нацрт за главну деобу првог исплатног реда стечајне масе дужника у стечају. Из образложења произилази да је поверилац Република Србија сврстана у први исплатни ред са потраживањем од укупно 22.172.321,24 еура од банке стечајног дужника, с тим да се за износ од 3.201.969,00 еура смањује потраживање овог повериоца од укупног потраживања исплатом купопродајне цене за некретнину на којој је заснована хипотека повериоца „ББ“ у вези које је у току парнични поступак због оспоравања права одвојеног намирења. Након отварања стечаја, стечајни дужник је покренуо парнични поступак против овде тужиоца пред Привредним судом у Новом Саду П 2505/07 ради утврђења ништавости Уговора о пословној сарадњи од 20.10.2000. године и Споразума пред Општинским судом у Новом Саду бр I 704/2001 од 03.04.2001. године, те брисања уписане хипотеке на непокретностима у јавним књигама. Ова парница је прекинута услед брисања туженог из јавног регистра Дана 29.03.2011. године по решењу Привредног суда у Новом Саду Ст. 3/2010 закључен је стечајни поступак над „ВВ“ у стечају и 05.12.2011. године извршено је њено брисање из регистра привредних субјеката.

Предмет основног тужбеног захтева тужиоца је побијање правног посла стечајног дужника предузетог у току стечајног поступка, јер је по наводима тужиоца предузет на штету поверилаца и самог стечајног дужника. Предмет евентуалног тужбеног захтева представља захтев за утврђење ништавости спорног Уговор о купопродаји непокретности у смислу члана 103. Закона о облигационим односима јер је закључен без сагласности Одбора поверилаца, а не постоји ни потраживање тужене.

Првостепени суд одбија примарни тужбени захтев због недостатка активне легитимације на страни тужиоца, а евентуални јер тужилац није доказао да је спорни Уговор закључен супротно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима.

Привредни апелациони суд налази да је закључак првостепеног суда о недостатку активне легитимације погрешан и да имајући у виду приложене документе Земаљског суда у Лихтенштајну произилази да је тужилац правни следбеник имовине наведеног предузећа обзиром да је био 100% оснивач истог, а накнадно пронађена имовина му је на законом прописан начин пренета на управљање и располагање. Међутим овај суд налази да је захтев тужиоца ипак неоснован због преурањености јер парнични поступак вођен ради утврђења ништавости уговора о зајму који је управо обезбеђен залогом на спорној непокретности није правноснажно окончан.

Према оцени ревизијског суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права, те је правилан закључак другостепеног суда о преурањеном примарном тужбеном захтеву.

Правилно другостепени суд сматра да док се правноснажно не одлучи о правној ваљаности закљученог уговора о зајму на основу кога је извршен упис залог, па тако и о постојању потраживања овде тужиоца као правног следбеника у овој парници, још нема места одлучивању о примарном тужбеном захтеву. У

зависности од тога да ли је наведени уговор о зајму правно ваљан или не, зависи и основаност примарног тужбеног захтев у овој правној ствари.

Такође, правилно су закључили нижестепени судови применили одредбе чл. 103 и чл. 109 Закона о облигационим односима, када су закључили да тужилац није доказао да је спорни Уговор о купопродаји непокретности закључен противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, са образложењем које прихвата и овај суд као ревизијски, а чија правилност се ревизијским наводима није довела у сумњу.

Нема основа ревизијски навод да се ради о ништавом уговору јер Република Србија није правни следбеник имовинских права СРЈ, те тако није ни титулар потраживања наведеног у Уговору о купопродаји непокретности стечајног дужника од 10.11.2006. године. Продаја спорне некретнине стечајног дужника је извршена у стечајном поступку уз одобрење стечајног већа, па је и питање правног следбеништва Републике Србије над потраживањима СРЈ јасно расправљено у стечајном поступку у коме је туженој решењем о главног деоби утврђено право намирања према решењу о главној деоби у износу од 22.172.325,24 еура у првом исплатном реду и у односу на који је правноснажно одбијен приговор правног претходника тужиоца. Стога, неосновани су наводи ревизије да наведено може бити разлог ништавости спорног уговора.

Неосновано ревидент указује на постојања разлога ништавости које судови нису ценили, а који се односе на поступак продаје (недостатак сагласности Одбора поверилац и висина цене). Наиме, ови разлози се више не могу истицати као разлози за ништавост јер су протекли рокови прописани чланом 136. Закона о принудном поравнању стечају и ликвидацији.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу процесних овлашћења на основу члана 405. Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић